

сурдния човек стои изборът или да понесе стоически като Сизиф (Камю) отредената му и узната съдба, или да направи своя скок в нищото, преодолявайки страха от смъртта. "Истинската свобода е свободата на смъртта". (Хайдегер)

Лирическият субект на Яворов от последните му стихотворения е избраният човек, който узнал безплодността на своите усилия, спокойно очаква края, за да намери душата му така търсения мир.

От радостно смирение обзети,
да продължим уречен ход:
по-близо до заход! По-близо до заход.....

Но тъкмо успокоеният пред смъртта дух е най-добрият екзистенциален локатор за сигналите на битието. Лирическият аз се превръща в слушател на битието. То му се открива в своята първична неразгадаемост.

Из хаосите явствен се обажда
към мене нечий родствен зов.

("Песента на човека")

На вечността свещените завети
огласят явствено простор.

("По-близо до заход")

Едно страдание, една велика тайна
на моята душа говори.

("Среднощен вихър")

И сепването на продумалата тайна.

(Сафо)

Битието явства в своята откритост, то дава знаци за съществуването си, то се трансцендентира спрямо съществуващия, проговарва само на оня, който умее да го слуша. Битието се открива само на постигналия своята екзистенция човек. То яв-